

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

**Letnik 35, št. 7/8
JULIJ/AVGUST 2015**

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ **NUNCIJ**
- ⇒ **ODPUSTIMO**
- ⇒ **ROMANJE**
- ⇒ **ORATORIJ**

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

UVOD V SVETO MAŠO V LOGATCU OB BLAGOSLOVU RELIKVIARIJA SV. PAPEŽA JANEZA PAVLA II., NEDELJA, 21. JUNIJA 2015

Spoštovani gos-
pod župnik in kaplan,
spoštovani gospod žu-
pan, dragi verniki!

Zbrali smo se, da
bi počastili relikvije
svetega Janeza Pavla
II., ki jih je dal tej žu-
pniji kardinal Stanislav
Dziwisz, krakovski
nadškof. Relikvije so
kapljica krvi svete-
ga Janeza Pavla II. in
imajo velik pomen za
naše posvečenje. Sveti
Janez Pavel II. je bil na-
mreč, kot vemo, med
svojim pontifikatom
hudo ranjen 13. maja
1981 in še enkrat med
apostolskim potova-
njem v Španijo. Svoje
življenje je daroval
Bogu in Mariji vse do

prelitja krvi, kot mu-
čenec. V svojih spod-
budah je vabil vse,
naj postanemo sveti
z življenjem zakonske
zvestobe in velikodu-
šnosti. Mlade je prosil,
naj Bogu podarijo svo-
jo spontanost in svoje
navdušenje. Vse nje-
govo učenje in vse ak-
tivnosti je spremljala
stalna molitev. Njego-
ve relikvije bi morale
vzbuditi v nas željo po
svetosti in po širjenju
krščanske ljubezni, ki
je sad življenja z Bo-
gom. Če hočete bolje
razumeti duhovnost
svetega Janeza Pavla
II., lahko preberete
knjigo, ki jo je nedav-
no objavila založba

Foto: Marian Verč

Foto: Marjan Verč

Družina, z naslovom Osebni zapiski. V njej so zelo osebne misli tega svetega papeža, ki jih je zapisoval med duhovnimi vajami. Med temi je tudi vabilo k svetosti:

»Klic k svetosti – je osnovni odgovor na vprašanje '*cur Deus homo?*' (zakaj je Bog postal človek?). Da bi se v vsakem od nas razvila svetost.

Konkretna svetost.

Svetost, h kateri je vedno poklican konkretni človek, v konkretnih pogojih in oko-

liščinah – *kljub vsemu*. (Iz mladinske ankete)

Ta klic moramo vzeti 'za svojega' (jaz sem poklican, Kristus želi to konkretno in

edinstveno svetost uresničiti v meni in z menoj).

Poteze svetosti glede na sodobne potrebe: (1) 'človeške' poteze, (2) osebne, (3) 'cerkvene'.

Podobno kot po Tridentinskem zboru, ima tudi sedaj klic k svetosti bolj življenjski pomen. V 'povprečnost' usmerjena pasto-

rala ne zadostuje.«

Vabim vas, da ne bi samo častili teh relikvij, ampak da bi živeli po zgledu svetosti, ki nam ga je dal ta veliki svetnik našega časa. Mnogi med vami ste ga imeli priložnost srečati na njegovem apostolskem potovanju v Sloveniji. Morda se spomnite, da je Janez Pavel II. opogumljal vse, naj se ne bojimo postati sveti. Zato hočemo z upanjem in pogumno slediti temu njegovemu vabilu in prosimo: Sveti Janez Pavel II., moli za nas!

PAPEŽ MA VAS RAD

V župniji Dolnji Logatec vsako leto v mesecu juniju zaokrožimo šolsko in veroučno leto s tradicionalnim farnim dnem, ki se začne s sveto mašo, kjer se zahvalimo Gospodu za vse prejete milosti, saj v naši župniji delujejo mnoge skupine, ki se povezujejo in tako ustvarjajo živo občestvo. Po sveti maši se druženje nadaljuje na ploščadi pred cerkvijo, kjer se odvija kulturni program, v katerem se predstavijo vse generacije in se zaključijo ob sproščenem druženju. Župljani smo hvaležni našemu župniku Janezu, ki v svoji odprtosti zna prisluhniti in povezovati našo krščansko skupnost v občestvo, kjer dobijo priložnost za izražanje mnogi in raznoteri talenti in darovi.

Osrednji dogodek letošnjega farnega dne je bila sveta maša, ki jo je vodil njegova ekscelenca g. Julijusz Janusz, kjer so bile svečano umeščene relikvije priljubljenega

papeža svetega Janeza Pavla II., prvega reda. Relikvija je kri, ki bo trajno shranjena pred stranskim Marijinem oltarju Gospodovega oznanjenja. Da imamo v svoji sredi relikvije svetnika, je najbolj zaslužen naš duhovni pomočnik Rafael, ki je že drugi Poljak, delujoč v naši župniji.

Gospod nuncij je v homiliji poudaril, da ima kapljica krvi velik pomen za naše odrešenje, saj je bil papež Janez Pavel II. ranjen in posledice so bile težka bolezen, ki ga je pripeljala na pot mučeništva. Zaradi teh dejstev bi morale relikvije na nas delovati kot spodbuda na poti svetosti. Poudaril je še, da je križ svetosti osnovni odgovor na vprašanje, zakaj je Bog postal človek. Povabil nas je, da relikvij ne bi samo častili, ampak tudi živeli tako, kot je govoril papež, ki je predvsem mlade nenehno opogumljal, naj se ne bojijo postati sveti. Na koncu homilije

smo poslušali nagovor papeža Janeza Pavla II. v Postojni, ko je ob zaključku izrekel znamenite besede – PAPEŽ MA VAS RAD – kar smo ponovno močno čutili vsi, ki smo se sveče maše udeležili.

Pri sveti maši so sodelovali otroci in vzgojiteljice Miklavževega vrtca, otroški pevski zbor, mesta okrog oltarja pa so zasedli oskrbovanci doma Marije in Marte. Zagotovo se je tega pogleda, ki je odražal medgeneracijsko druženje, z nami veselil tudi sveti Janez Pavel II.

Sveti Janez Pavel II. je zavetnik družin, mladine, poklicev, trpečih in misijonarjev.

ODPUSTIMO, ZA POZABO PA BO POTREBEN NAPOR

Namen župnijskega dneva je srečanje velike družine, je priložnost za vse nas in tiste, ki se jih ustaljeno življenje cerkve samo dotika. Je priložnost, da se ljudje srečujemo in sproščeneje spoznavamo drug drugega.

Želim si, da bi ob takih osebnih srečanjih zaživela iskrena izmenjava v nas skritih mnenj in želja. Te si s stiskom rok ob nedeljski sveti maši v duhu tudi izrekamo. Potem pa, ko odidemo iz cerkve, na vse vsaj takrat izrečene dobre namere, preradi pozabimo, se znova oddaljimo drug od drugega. Še posebno preradi pozabimo na resnično življenje, ki nas obdaja. Ko bi le znali drug drugemu globoko v sebi prisluhniti tudi takrat, ko samo slišimo za težave vseh in posameznika ob nas, ga sočutno razumeti in sprejeti, tudi brez na zunaj vidnih priznanj. Kako težko je, tudi samo tiho v sebi resnično sprejeti in razumeti vse okoli sebe v duhu največje zapovedi »Ljubi svojega bližnjega

...«

Uresničevanje te zapovedi v vsakdanjem življenju se nas še posebno globoko dotika vsak dan in v tem našem »razklanem« času, če uporabim besedo in pripoved doktorja pedagoške znanosti, učitelja psihologije in filozofije Franca Pedička. Tudi moj učitelj je bil, eden izmed najboljših. V svojem avtobiografskem delu (»Razklani čas«, Celjska Mohorjeva družba) je globoko doživetvo opisal naš medvojni in povojni čas, ki po dnevnem tisku sodeč ostaja razklan tudi v naš čas. Veliko se da naučiti, če bomo drugačnost priznali in jo povezovali s svojim stališčem v celoto.

In tu smo pri bistvu iskanja odgovora tudi danes; vsak s svojo nepopustljivo »drugačnostjo« odrekamo drug drugemu pravico do svojih razlag in utemeljitev resnice.

Kar ne morem se sprijazniti s trditvijo, da so vse medvojne in povojne »resnice« znane in pojasnjene, ko pa še kar

naprej odkrivamo temno plat naše zgodovine. Kako je mogoče pričo neovrženih likvidacij v medvojnem času in v množičnih pobojih po njem trditi, da je šlo samo za osvobodilni boj in ne tudi za revolucijo, če povzamem misel Franca Pedička, ali kot je nekje zapisana trditev, da ni kakršnegakoli elementa, ki bi dokazoval sodelovanje celo naših domačih domobrancev s četniki in Angleži. Znan je domač primer vrnitve dveh pobeglih Angležev iz Koroške in ilegalna vrnitev nazaj v svojo vojaško bazo. Eden izmed teh se je še dolga leta po vojni dopisoval iz Londona, kjer je bil knjižni založnik, z argentinskim Slovencem našega rodu. Odpustiti in pozabiti pa je tudi naš današnji kamen spotike, ki ga še nismo sposobni umakniti s poti. Tudi ne tisti, ki prisegamo na odpuščanje »Najvišjega«. Zato vsaj v sebi resnično odpustimo drug drugemu, ko se ob nedeljski sveti maši obrnemo z lepim namenom k sosеду in prosimo za spoštovanje tudi v vojni in po njej ubitih.

Pavel Mihevc

ROMANJE V PROVANSO ALI LOGAŠKA KARITAS PRI SVOJI MARTI

27. maja 2015 se je 49 romarjev z dvema voznikoma ob petih zjutraj zbralo okoli domačega oltarja, kjer smo začeli s sveto mašo in priporočili sebe in vse, ki so prosili za molitev, v Božje varstvo. Čakala nas je okoli 1000 km dolga pot v Provanso, ki smo si jo popestrili s petjem, z molitvijo, dremanjem in s kratkimi ter malo daljšimi postanki. Narava, ki je bežala mimo oken, pa je postajala čedalje bolj razgibana, bolj ko smo se bližali obalam Ligurijskega morja, bolj smo bili navdušeni. Urejenost samostojne kneževine Monaka je bila pričakovana, sprehod po Monte Carlu teden dni po dirki Formule 1 pa vznemirljiv, saj si skoraj nismo mogli predstavljati, kako lahko dirkalniki vozijo po tako ozkih cestah. Pospravljanje tribun in zaščitnih ograj je pričalo, koliko dela prinese taka prireditel. Zvečer nas je v Arlesu čakala obilna francoska večerja in prijetne sobe (s komarji za tiste, ki si nismo prižgali klime in zaprli oken).

Naslednji dan smo obiskali Tarascon, znan po

Port des Saintes Maries de la Mer. Foto: Vinko Meze

mogočnem gradu, ki slovi po svoji mogočnosti in neosvojljivosti. Po legendi je v jami pod gradom živel želvi podobna pošast Tarasque, ki je žrla ljudi ter bila strah in trepet prebivalcev. Mestu pa daje velik pečat tudi romarska cerkev sv. Marte iz 12. st., v kateri hranijo njene relikvije. Prav to cerkev smo izbrali za sveto mašo, saj imamo v župniji Dom, poimenovan po tej sveti ženi. Legenda pravi, da so svetopisemske osebe Marto, sestro Marijo in Lazarja v 1. st. po Kr. Judje pregnali na ladjo, ki jih je pripeljala na severno obalo Sredozemskega

morja. Ob reki Roni je Marta živelja zgledno krščansko življenje in tako oznanjala novo vero. Zaslodela pa je potem, ko je ukrotila zgoraj omenjeno grozljivo pošast. Ljudje iz Tarascona so sv. Marto namreč prosili, naj jih reši. Ta je pošast pokropila z blagoslovljeno vodo, jo navezala na vrv in jo, ukročeno, pripeljala pred prestrašene ljudi, ki so pošast ubili. Pozneje je Martin dom postal samostan.

V cerkvi stoji sarkofag, kjer naj bi bili posmrtni ostanki sv. Marte. Ko so l. 1975 grobnico odprli, so našli le telo; glave, ki je bila v posebnem relikviariju, pa ni

Cannes. Foto: Vinko Meze

bilo nikjer. To je (bil) najdražji relikviarij na svetu, saj je bil narejen iz 33 kg zlata. V vojni vihri, tako domnevajo, so ga ukradli Italijani in danes velja za izgubljenega. Mi nismo bili izgubljeni, ampak smo se v duhu povezali s sv. Marto in ji izročili naš Dom in sebe in vse M/marte, ki jih poznamo, da bi ji bili podobni v služenju; vsak dan v vsaki situaciji. O relikvijah, ki so bile v preteklosti izredno cenjene, nam je pozneje pripovedoval g. Rafael.

Pomembne so toliko, kolikor nam pomenijo (otipljivo) bližino Božjega. Sodobnemu človeku niso tako blizu kot so bile staro- in srednjeveškemu človeku.

Zelo toplo popoldne smo namenili ogledu rimskega trinadstropnega akvadukta (270 m v dolžino in 49 m v višino), starega okoli 2000 let, ki je z vodo oskrboval bližnje mesto Nîmes. Mogočnost rimske gradnje Pont du Gar-

da nas je navdala z občudovanjem Stvarnika, ki daje človeku izjemne ustvarjalne navdihe. Nîmes, eno izmed najbogatejših naselbin rimske Galijske, preseneča z izvrstno ohranjenim amfiteatrom, v katerem danes prireajo bikoborbe (niso nasilne kot španške) in razne koncerte.

Tudi papeško mesto Avignon je nekaj posebnega. Tukaj je v 14. st. živelo 9 papežev v izgnanstvu. To je čas precejšnje krize v

cerkvi oz. boja za posvetno oblast, ki vedno vodi v krizo; v Evropi je to vodilo v protestantizem. Mesto ima najbolj ohranjeno obzidje in čudovit pastirski most, ki je danes na Unescovem seznamu kulturne dediščine.

Petkovo dopoldne smo po zajtrku in kratki vožnji v Saintes-

-Maries-de-la-Mer začeli s sv. mašo v romarski cerkvi dveh Marij in sv. Sare, ki jo najbolj častijo Romi. Sv. Sara, črna egiptčanska služkinja, naj bi, po legendi, hotela z Marijo Magdaleno, Marijo Salomo in Marijo, Jakobovo materjo, ter Jožefom iz Arimateje, po Je-

zusovem križanju, na ladjo iz Aleksandrije, a ji niso pustili. Zato je vrgla v morje plašč in tako »priplula« do severne obale. Nato smo se vkrcali na ladjico, ki nas je popeljala malo po valovitem Sredozemskem morju, več pa po manjšem in mirnejšem rokavu Ronine delte. Občudova-

Arles. Foto: Vinko Meze

li smo pestrost življenja v narodnem parku Kamarga: najbolj smo bili navdušeni nad belosivimi konji (ki zraстеjo iz rjavih žrebet!) in se prosto gibljejo ter živijo v sožitju s črnimi biki. Za vse pa skrbijo pastirji (mi smo občudovali lepo pastirico) na konjih s trizobom v roki. Seveda ne manjka ptic (okoli 200 vrst) in drugih majhnih živali, ki se skrivajo v poraščenem obrežju ali v sami reki.

Mesto Arles, ki je bilo naše izhodišče za vsa romanja in potepanja, je zelo znano mesto. Ustanovili so ga že Grki kot svojo kolonijo. Poznejši gospodarji, Rimljani, so mestu dodali svoj kulturni navdih, ki ga občudujemo še danes (nekropola, gledališče, terme ... Zanimiv pečat je dala tudi romanika in gotika cerkvi sv. Trofima, ki ima na pročelju reliefe odrešenih in na drugi strani pogubljenih duš. Tukaj je v poznem popoldnevu zadonela slovenska pesem v čast Mariji tja pod šilaste oboke znamenite katedrale.

Nekaj posebne- ga je bilo iti v veliko podzemno »katedralo«, kjer sodobna tehnika pričara nepozabne vtise lepote zlitja klasične glasbe s projekcijami renesančnih slikarjev (na velikanskih stenah). Nekateri so se pozneje povzpeli še na pravi grad, zgrajen na velikanski pečini. Enkratni razgled po čudoviti zeleno-zlati pokrajini, ki je navdihnila tudi znamenitega slikarja van Gogha, saj je ustvaril v tej pokrajini preko 200 slik.

Po večerji, kjer smo okušali tudi francoske sire (ocenili smo jih od nič do pet), smo v soboto, otovorjeni s spominki, obogateni s pogovori, malo poduhovljeni, vsi pa dobre volje, obrnili avtobus proti domovini. Ustavili smo se še v Cannesu, prestolnici filmskega blišča, kjer smo zapeli slovensko himno, in v Nici. V tamkajšnji cerkvi smo se pri sv. maši zahvalili za vse, česar smo bili deležni. Sledil je sprehod po angleški promenadi, kjer smo občudovali ali veliči-

no morskih valov ali razkošne jahte ali pa zasebna letala. Sejem lepote ali/in ničevosti, kakor je komu všeč.

Pred dolgo vožnjo pod dvesto predori smo si ogledali še parfumerijo, zapustili azurno obalo, se prepustili zbiranju vtisov, poslušanju »vicev«, kramljanju, dremanju, molitvi, pesmi ...

Bilo je lepo, ker smo veliko lepega videli, prisluhnili drug drugemu, se spoznavali še na drugačen način, se navdihovali ob sopotnikih in naravnih lepotah, potrpeči, če je bilo potrebno, bili blagi in prizanesljivi. »Kako lepo je, če se bratje ljubijo med seboj!« Zato iskrena hvala najbolj delovnim gospodom: Sandiju, Janezu in Rafaelu ter gospem: Heleni, Elki in Mileni. Naj bo notranja moč, ki smo jo prejeli, pomoč, ko bodo dnevi dolgi in naporni. Hvala Gospodu, ki je čudovito vodil naša pota.

LjuT

ZA NAMI JE ŠE EN NOR ORATORIJSKI TEDEN!

Tudi letos je prvi teden počitnic v naši župniji potekal oratorij pod geslom Hočem biti svet. 145 otrok je pod vodstvom 25 animatorjev spoznavalo življenje svetnika Dominika Savia, ki si je že kot zelo mlad prizadeval postati svet. V jutranji zgodbi smo spoznavali njegovo življenje. Ker je bilo letos zanj potrebno veliko igralcev, nam je na pomoč priskočil tudi kaplan Rafael, ki je odigral vlogo don Boska. Po jutranji igrici so sledile kateheze. Kot vsako leto so po katehezah sledile delavnice, ki so bile pester in zanimive. Največje navdušenje med otroki je

požela skavtska delavnica, pod vodstvom Andraža, Nejca in Taje. Skupaj so odšli v gozd in spoznavali skavtske veščine. Tudi vsakoletna traktor-avtopralnica ni ostala neopažena. Vodil jo je Jaka in poskrbel, da so bili avtomobili dobro oprani otroci pa mokri, da jim ni bilo vroče. Po kosilu v osnovni šoli, so sledile popoldanske igre. Vsak dan so otroci z različnimi igrami, vadili skupinsko delo in pomoč drug drugemu. Najbolj zanimiva je zagotovo bila vodna igra, saj je bilo zunaj krepko čez 30 stopinj in je vodna osvežitev prišla še kako prav. Proti koncu igre so prišli

gasilci iz Medvedjega Brda in osvežili otroke s špricanjem. Nihče ni ostal suh tudi gospod župnik ne, ki se je veselo šprical z otroki. V sredo smo imeli izlet. Najprej smo imeli sveto mašo, za tem pa smo odšli v Planinsko jamo in si ogledali lepote podzemnega sveta. V petek je sledila zaključna prireditev za starše. Po njej smo animatorji pospravili stvari, imeli pogovor o preteklem tednu in hitro odšli domov, saj nas je naslednji dan čakala nova pustolovščina-izlet na morje z vlakom

Voditeljici Katarina Maček in Marta Cigale

ZAHVALA OB SLOVESU NAŠEGA DRAGEGA OČETA, MOŽA KARLA, IN HČERKE, MAMICE KATARINE

Vsak človek, ki se rodi, se s tega sveta poslovi. Je čas rojstva in čas smrti, tako pravi Sveto pismo.

Toda kristjani verujemo v večno življenje. V to življenje sta v času meseca dni odšla draga člana naše družine. Torej oče in hčerka, mamica treh otrok. Oba krščena v naši farni cerkvi. Njunu pot in vdano trpljenje in lepo duhovno pripravljenost za odhod še ne dojemamo v celoti, še manj razumemo po človeški logiki. Božji načrt nam je prikrit. Tolaži nas misel, besede, kaj Bog pripravlja njim, ki ga ljubijo.

Težko je z besedami opisati, kaj smo kot družina v času bolezni in slovesu doživljali. Ne bi rada naštevala vsega, ker je nemogoče, saj Bog

ve za vse. Ogromna človeška in moralna in duhovna dobrota v bolnici ... Nesebična pomoč je prihajala iz strani zdravstva, in duhovna oskrba obeh. Logaška urgentna medicinska pomoč se je zelo izkazala, delo moževe zdravnice dr. Ane Kermavner je vse pohvale vredno. Duhovniki, pevci, mladi pogrebci – vsi z dostojanstveno držo. Sv. maši sta bili izredno izbrano pripravljene, z izrednimi besedami slovesa. Ganljivo je bilo, ko se je poslavljaj učiteljski zbor v tihoti v vežici z otroki sošolci. To se v naši družbi ne prakticira. Velika zahvala vsem molivcem, kjerkoli po svetu, celo v Mehiki, Rimu, Medugorju, vsem mladim molivcem, zakonski skupini, zvestim zakoncem iz Primorske. Hvala vsem našim dobrim sosedom. Za vse darove materialne in duhovno moralne podpore. Bog povrni z VEČNIMI DAROVI! Sodelavkam Društva Hospic in še mnogim HVALA.

Pišem precej osebno, ker čutimo tako v družini. Verjemite, da je hudo, zelo hudo, a rečem z Božjo pomočjo tudi tako. A nismo edini, ogromno dobrega – plemenitega; za vse, ki smo majhni. Hvala in naj vam bo stotero povrnjeno.

Našima dragima naj Gospod podari mir in jima povrne za vse njuno dobro. Jaz pa upam, da sta z nami, kot pravi Matija najmlajši – saj mami je z nami.

*Vsem hvaležna
mama in žena
Frančiška Istenič
in vsi njeni.*

Logatec, 23. 6.2015

PRVO SVETO OBHAJILO

ŽUPNIJA DOLNJI LOGATEC, 7. JUNIJ 2015

Foto: Marjan Verč

SVETA BIRMA

ŽUPNIJA DOLNJI LOGATEC, 13. JUNIJ 2015

Foto: Marjan Verč

KOLOFON

Izdaja: *župnija Dolnji Logatec*

Odgovarja: *Janez Kompare*

Glavni urednik: *Alen Širca*

Naklada: *700 kos*

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.